

தனிமையில் அழைப்புகள் Invocations in Isolation

10 Prayers for Connection in Chaos
குழப்பத்தில் இணைப்புக்கான
10 ஜெபங்கள்

These prayers were born in the long night of the soul— in seasons of hidden tears and unspoken grief, when rejection wore many faces: overqualified yet unwanted, unqualified yet burdened with vision, passed over, misunderstood, cast aside.

They rose from the crucible of countless small deaths— micro-wounds of daily despair, macro-shadows of loss and isolation, emotional tempests, spiritual wilderness, physical darkness that words fail to name.

Yet in the deepest valley, a whisper remained: “Thank You, Father.”

These letters to Heaven were penned not in triumph, but in trembling trust— raw, unpolished, honest before the Throne.

And now, by the mercy of the Father, in the Name of the Lord Jesus Christ, and through the fire of the Holy Spirit, these private cries are released as public light— that any fellow traveler in the shadows might find companionship on the road, and glimpse the dawn that always follows the darkest hour.

May every reader who opens these pages hear the same gentle voice that carried the writer: “You are not alone. I have heard every prayer. The morning comes.”

To the glory of the One God— Father, Son, and Holy Spirit— whose perfect Oneness turned my midnight into song.

Amen.

இந்த ஜெபங்கள் ஆத்துமாவின் நீண்ட இரவில் பிறந்தன— மறைந்த கண்ணீர்களும் பேசப்படாத துயரங்களும் நிறைந்த காலங்களில், நிராகரிப்பு பல முகங்களை அணிந்திருந்தபோது: அதிக தகுதியுடையவனாக இருந்தும் விரும்பப்படாதவன், குறைந்த தகுதியுடையவனாக இருந்தும் பார்வையால் சுமக்கப்பட்டவன், புறக்கணிக்கப்பட்டவன், தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டவன், ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டவன்.

அவை எண்ணற்ற சிறு மரணங்களின் உலையிலிருந்து எழுந்தன— தினசரி துயரத்தின் சிறு காயங்கள், இழப்பு மற்றும் தனிமையின் பெரிய நிழல்கள், உணர்ச்சிக் காற்றழுத்தங்கள், ஆவிக்குரிய பாலைவனங்கள், சொற்களால் விளக்க முடியாத உடல் இருள்.

ஆனால் ஆழ்ந்த பள்ளத்தாக்கிலும், ஒரு முணுமுணுப்பு இருந்தது: “நன்றி, பிதா.”

இந்த சொர்க்கத்திற்கான கடிதங்கள் வெற்றியில் எழுதப்படவில்லை, ஆனால் நடுங்கும் நம்பிக்கையில்— மூலமானவை, பளபளப்பற்றவை, சிங்காசனத்திற்கு முன் நேர்மையானவை.

இப்போது, பிதாவின் இரக்கத்தால், கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தில், பரிசுத்த ஆவியின் தீயால், இந்த தனிப்பட்ட அழகைகள் பொது ஒளியாக வெளியிடப்படுகின்றன— நிழல்களில் பயணிக்கும் எந்த சக பயணியும் பாதையில் தோழமையைக் காணட்டும், மிக இருண்ட மணிநேரத்திற்குப் பின்னர் எப்போதும் வரும் விடியலைப் பார்க்கட்டும்.

இந்த பக்கங்களைத் திறக்கும் ஒவ்வொரு வாசகனும் எழுத்தாளரைத் தாங்கிய அதே மென்மையான குரலைச் செவிமடுக்கட்டும்: “நீ தனியாக இல்லை. நான் ஒவ்வொரு ஜெபத்தையும் கேட்டேன். காலை வருகிறது.”

ஒரே கடவுளின் மகிமைக்காக— பிதா, மகன், பரிசுத்த ஆவி— அவருடைய சரியான ஒருமை என் நள்ளிரவை பாடலாக மாற்றியது.

ஆமென்.

கிணறவா என் புகழ் நீர்தானைய்யா நீரே வாழ்க. உம் நாமம் வாழ்க
 நீர் எவ்வித சிறுத்திகளுக்கும் எழுமானார். உம் நாமம் பரிசுத்தமுள்ளவர்.
 உம்மை நான் கண்டுக்கொண்டேன். உம் நாமம் உயர்வானது.
 நீர் மெய்யும் நுண்ணகல் எண்ணிலடங்காதவைகள்! நீர் பெரியவர்.
 உம் நாமம் உயர்ந்தது. உம் கிராங்கியம் மிசையும் பெரியது.
 கிணறவா நான் உமக்கென என்ன செய்ய முடியும்?
 சினைகளை விளித்து ஏன் இம்மை பாராட்ட முடியுமோ?!
 சண்டையே அதிரையே நீங்க செய்ய நுண்ணகல் கொடு உண்டு.
 உம்மிடைய நாமம் எவ்வளவுநிற்கும் இவ்வளவு உயர்வான நாமம்.
 நீர் பெரிய காரியங்களை செய்பவர். நீர் எவ்வித வல்லவர்.
 உம் சிறவு இவ்வுலகில் கிறங்கி வருகும். நீர் மகா வல்லவர்.
 எவ்வையெங்கியும் உம்மிடைய புகழ் பாடப்படுகின்றதே?!
 நீரிடையது வாழ்க்கையை என்னால் நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியவில்லை.
 கிணறவா என்னோடு நீர் பேசிடும். உம்மையே நான் நான் உயர்ந்தேன்.
 கிணறவா உத்தன் நாமம் எண்ணெயும் மகிழ்வுப்படுத்தப்படாதது.
 கிராங்கி கிராங்கி, கேவாதி கேவா உங்க நாமம் உயர்த்தப்படணும்.
 உம்மிடைய கிராங்கியத்தை கடகு அடிப்பணும்.
 உம்மிடைய நாமம் வல்லமையோடு கொண்டு மேற்கொணும்.
 உங்க உயர்தியத்தை நான் செய்து முடிக்கணும்.
 கேவா உம்மிடைய நாமத்தை நான் முடிக்க வேண்டும்.
 கிணறவா நீங்க என்னுடைய போதும். உங்க நாமம் என்னுடைய வேண்டும்.
 உம்மிடைய வல்லமை, கிராங்கியம், நீர் அங்க நியை வேண்டும்.
 கிராங்கி நான் நல்ல மேல்படுத்த உங்களைப் போல வாழணும்.
 உம்மிடைய அகிலாந்திரங்கள் என்னை பயன்படுத்திடும்.
 என் எண்ணமையானவையே நீங்க கவனம் என்னுடைய.
 கிணறவா என்னுடைய நல்ல சினைபைய காட்டும்.
 கிராங்கி - உம்மையோடு கிராங்கிப்பயங்களை நான் கேறணும்.
 கிராங்கி மாந்த சிறுத்திகளை விட்டு நான் உலக வேண்டும்.
 சிறுத்திகளும் படைத்த என் கேவா நான் கிராங்கி வேண்டும்.
 கிராங்கி என் கேவா உம்மை நான் கிராங்கி வேண்டும்.
 உம்மை நான் கிராங்கி அன்பு உருவான். நீர் நல்லவர்.
 என்னை நான் பெரிய காரியங்களை செய்கிறேன்.
 நீர் உத்திரம் என்னுடைய போதும். நீரே என்னுடைய வேண்டும்.
 கிணறவா என்னை கிராங்கியும். கிணறவா என்னை உரிமையுடைய
 நீரே என் கேவான். நீரே என் புகழ். நீரே என் சினைபையம்.
 உம்மையே நான் கிராங்கி அன்பு செய்து வாழ்வேன். உமான்.

என்னுள்ளதை சிறிந்திடக்கூற கந்தரே உந்தன் நாமம் மன்னப்படுவதாக
 நீரே என்னை கேட்கப்பயர். நீரே எனக்கு போதுமானவர்.
 உம்மில் நான் எந்நாளும் சந்தேகமுமாக கிடக்கின்றேன்
 உமக்குள்ளே நான் எப்பொழுதும் மனமகிழ்ச்சியோடு உன்னை.
 குறாதனைக்கிறியவர் நீரே நீரே என் கேவன்.
 உன்மையன்றி கிவ்வுலகில் உலகு கேவன் உன்மையாக உண்டோ?
 எப்பா என் கலப்பனை நீரே என் உருப்பம்.
 உம்மில் நான் எப்பொழுதும் உன்மையே வாஞ்சிக்கின்றேன்
 சதிரையங்கள் மெய்யவர், சிவலகனை மொப்பவர்
 என்னை உம் பரியமானவனாக உம்கின்றவர்
 என் பரவங்கள் எல்லாவற்றையும் கருவி பரிசுத்தமாகக்கின்றவர்
 நீவனுள்ளொராக சூழ என்னையும் சூழவனாக மாற்றினீர்
 நித்திய வரமூல்கள் என்னை சனகத்தூர் மெய் சிவத்தோன்றி
 கின்றவர், கின்றும் நான் பரிசுத்தமாகப்படுவதும்
 கிராமாதி கிராமா - கேவாதி கேவா நீரே போதுமானவர்
 உமக்கு நான் சதியும், கனமும், முதலும் சிவத்தூர் கேவன்.
 கிடையாது உம் சாஸ்ப நான் நினைத்த மகிழ்வுகேவன்.
 உம்மிடைய எல்லா நன்மைகளையும் நினைத்த உன் மொப்புவேன்
 கின்றவர் உமக்கு ஸ்ரீரத்திர பலிகளை ஏற்றிப்பேன்
 உம்மெய் நான் வந்தையாய் கிடக்கின்றேன்.
 கின்றவர் நான் மனிதனின் எவ்மையே துண்டக் கூடுகிறோ?!
 சிறிமமல்லவா! சிவனாய் உம் சித்தம் மெய்ய வெண் தாடும்.
 நல்ல மனிதனாக வந்திருக்க இழக்க கிடைப மெய்யும்.
 சிவத்தூர் என்னங்கள் என்னை விட்டு மலகி கோகட்டும்.
 நான் உமக்காக பெரிய கறியங்கள் மெய்யது சூழும் கிடக்கட்டே
 உனாய், நல்ல மனிதனாக - சாண்புள்ளம் திரைண்டவனாக
 என்னை சீர்பெடுத்திடுகொள்ள என்னை கிடைப மெய்யும்.
 கின்றவர், நான் பெலன் இவ்வருவன். பேனாயும் உட.
 நான் பெரு வையுமையான பரத்திரம். என்னை சூழ்மில்லை.
 நீர் கிடைகளின் கந்தரே பரிசுத்தர் - பரிசுத்தர் - பரிசுத்தர்
 மூலியுள்ளத்தும் உம் மகிழையாய் நினைந்திடக்கின்றேன்.
 கிராமானை என் கேவனை நீர் பெரியவர் - நல்லவர்
 சிவத்தூர் நாமம் என்னை பலத்த சூழும்.
 நான் கேடு இவ் உடைக்கலகில் நீரே. நீரே போது மெய்
 நீர் சீர்த வல்லவர். நீர் சூழாய் பெரிய கறியங்கள் மெய்ய
 உம் நாமம் என்னுளும் மகிழப்பெடுப்படுவதாக. உமென்

15-01-10

[illegible]

Invocations in Isolation

கடவுளின் ஒருமை—பிதா, மகன்,
பரிசுத்த ஆவி—தனிமையின்
இருளிலும் இரக்கத்தின்
இதயத்தைத் திறந்து, அழைக்கின்றனர்